

Otroci se pogovarjajo o koledarju.

»Majerčkova pošta« je škripala v zarjavelih vzmeteh. Zakaj Tone Grahut je poskakoval na sedežu, vlekel Čudovanovo Liziko, ki je zapisana v »junakinje«, za kito in Zlatorepčevega Jurka, ki je zapisan v »junake«, za levi uhelj in lepo poudaril:

»Jaz imam rožni venec od Marije Pomagaj; teta so mi ga prinesli.«

»Jaz pa s Trsata, ki je še dlje! Botra so mi ga kupili.«

»Meni pa ga je prinesla sestra prav iz Rima; sam papež so ga blagoslovili!«

»Naj ga blagoslovi, kdor če; glavno je, da je blagoslovljen in da ga lepo molimo,« je odločil Selanov Jože, nekolikanj nevoščljiv, da nima tudi sam rožnega venca s kake sloveče božje poti, ampak le doma blagoslovljenega, ki so mu ga dali župnik za Miklavža.

»Blagoslovljen mora biti, da dobimo odpustke, to je glavno,« je povzel Jože.

»Kakšne odpustke?« vpraša Jerčkina Špelica.

Grahut je pri priči pozabil na ukor, ki ga je bil požrl s toliko težavo, in prasne: »Take, ki se prinesejo s sejma: konjičke pa punčke pa petelinčke, ki jih Ribničan razstavi!«

»Ti si prismojen, Grahut! — Z odpustki se nam nekaj odpusti; to že beseda pove.«

»Greh se nam odpusti,« hoče Grahut popraviti prejšnjo neprilичno šalo in pokazati, da tudi on kaj ve in ni kar tako.

»No, zdaj si šele pokazal, da nič ne veš! Greh nam Bog odpusti, če gremo lepo k spovedi. Pa tudi že prej nam ga Bog odpusti, če se ga kesamo zato, ker smo z njim Boga žalili in je Jezus toliko trpel.«

»Saj! Takemu kesanju pravimo popolno kesanje. Jaz ga obudim vsak večer.«

»Saj ga tudi jaz!«

»In jaz! Saj so rekli gospod, da naj tako kesanje vsak večer obudimo. In tudi če bi bil kdo naredil veliki greh, pa se kesa s takim popolnim kesanjem, bi ne prišel v pekel, četudi ni še bil potem pri spovedi,« je razlagal Jože.

»Kaj pa se nam potem odpusti z odpustki?« vpraša Majerčkov Bernadek.

»Kazni v vicah! Kazni v peklu Bog vselej z grehom odpusti. Kazni v vicah pa Bog ne odpusti vselej vseh pri spovedi. Odpušča pa nam te kazni z odpustki.«

»Kako pa dobimo odpustke?«

»Kdor hoče dobiti odpustek, ne sme imeti velikega greha, potem mora lepo zmoliti tisto molitev, za katero je kak papež dal odpustek. Seveda mora tudi želeti, da bi odpustek res dobil. Kdor tako pobožno moli rožni venec, ta dobi lahko silno mnogo odpustkov. Za vsako jagodo je en odpustek!«

»Kaj pa, kadar jagod ni, pozimi?« je zaprosil poučenja Bečajev Cilo, ki je šele začetnik in ni kdovekaj razumel teh učenih pogovorov.

»Ha, ha, ha, ha, ha,« so vsi prasnili v smeh, Grahut je od veselja tolkel špelico po hrbtu, Cilo se je pa razlil v jok.

»Pri nas molimo rožni venec vsak večer. Jaz ga molim naprej!« se je pohvalil Bernadek, ko se je Bečajček nekoliko potolažil.

»Pa menda prav hitro! Ponekod ga molijo tako urno, da se sliši samo: Jezus pa: Amen.«

»Pri nas se sliši tako, kakor če bi odgovarjali: Smrt na ramo!« je pojasnil Grahut, da so se vsi zasmejali, razen Jožeta, ki je učil: »Ta mesec moramo rožni venec posebno lepo moliti. Ta mesec je posvečen kraljici presvetega rožnega venca in se začne z nedeljo svetega rožnega venca!«

»Konča se pa z nedeljo Kristusa kralja!«

»Ti si pa učena, Lizika!« je rekel Jože skoraj malo nejevoljno, da ga je deklica prehitela. »Sedanji papež Pij XI. je zaukazal ta praznik Kristusa kralja. No, kdo pa ve, zakaj je Jezus kralj?«

»Zato, ker je! Saj je že angel Gabriel oznanil Mariji, da ne bo kraja Jezusovemu kraljestvu!«

»In modri z Jutrovega so tudi vprašali Heroda, kje je novi kralj, ki se je rodil, da je bil Herod ves preplašen.«

»Herod je bil velik falot?« je pojasnil Grahut.

»In ljudje so klicali Jezusa: Sin Davidov, usmili se nas! David je bil imeniten judovski kralj. Bil je najprej pastirček, pa je s kamnom iz prače ubil Goljata, ki je bil silno velik.«

Grahutu so pri prači oči kar zažarele: »Jaz bi ga bil zadel kar brez prače s samo roko, tistega Brdavsa.«

»Potem pa je David postal kralj in iz njegove žlahte je Marija. Jezus je pa Marijin. Zato so mu rekali: Sin Davidov.«

»In sam je rekel pred Pilatom, ko je bil ves krvav in je imel trnjevo krono, pa ga je vprašal Pilat: Ti si kralj? in je Jezus rekel: Jaz sem kralj!«

»Seveda je kralj! Zakaj pa molimo v veri: Sedi na desnici Boga Očeta, vsemogočnega? Jezus je kralj nebes in zemlje,« je zaključil Grahut, da so ga vsi pogledali, zakaj niso bili vajeni takih besed iz njegovih ust.

»Saj, otroci! Jezus je kralj, Marija je pa kraljica!« so se oglasili Majerčkova mati Neža, ki so vse to skrivaj slišali.

»Po Mariji pridemo k Jezusu!«

Marijin vrtec.

Marijin vrtec na Koroški Beli. Tudi pri nas smo ustanovili pred par leti Marijin vrtec. Čez pol leta po ustanovitvi smo se jako zveselili, ko smo zbrani pred župniščem v sprevodu odšli v cerkev. Po kratkem nagovoru nas je bilo sprejetih okoli 120 otrok. Na isti dan smo priredili v društveni dvorani KPD pretresljivo igro »Indijski siroti« in šaljivo »Zgagice in zgagice«. Od tega dne dalje se vedno zbiramo vsi srečni vsaka dva tedna v župnišču, enkrat dečki, drugič deklice. Tu nam g. katehet pripoveduje razne zglede iz življenja svetnikov, dečkov in deklic, ki so se posebno odlikovali v krščanskem življenju. Zdaj čitamo »Gvidona«, pripravljene pa imamo še lepe stvari. Pa še kaj smešnega zvemo pri sestanku.

Predvsem skrbimo za dušo, pa tudi na telo ne pozabimo. Dobro smo se pripravili na vse letne čase. Poleti delamo izlete in igramo nogomet, pozimi pa smučamo. Hodili smo na razne krajše izlete v planine, kjer so nam šli jako v slast žganci in mleko, a najbolj smo se veselili, ko smo zvedeli, da gremo o počitnicah na Martuljek, kjer bomo ostali ves teden. Težko smo pričakovali dan odhoda.